

Na badnju večer predsjednik vlade g. Plenković podario nam je bar tračak nade obavijstivši hrvatsku javnost kako je Vlada odlučila otkupiti udio MOL-a u INA-i. Već je prošla Vlada razmišljala, ako je suditi po njihovim izjavama, o povratu INA-e u vlasništvo RH. Ne treba, u euforiji, zaboraviti da je narod u pravu kada kaže: „obećanje ludom radovanje“. Ipak, bilo kako bilo, ovo je najuvjerljivija i najpreciznija izjava bilo koje hrvatske vlade o svojim namjerama.

O INA-u sam na ovim stranicama više puta pisao. U vrijeme kada se objavilo kako će strateški partner INA-e postati MOL, u znak protesta sam bio suorganizator okruglog stola u Novinarskom domu kako bi tadašnjoj vlasti uputili odlučnu poruku kako je hrvatska javnost zabrinuta zbog njezine odluke o prodaji INA-e. Zato bi bilo dobro da novinari „prekopaju“ po svojim arhivima kako bi se jasno i precizno utvrdilo kako i zašto su se ponašali obnašatelji vlasti u trenutku prodaje INA-e. Usput rečeno na ovim stranicama vjerni čitatelj zna s koliko sam strasti govorio da je INA bitan činbenik hrvatskog gospodarstva i kako će prodaja INA-e imati velike negativne posljedice po cijeli društveni sustav. U tom sam smislu predlagao da se izradi cost-benefit analiza. Ali sve je ostalo po onoj narodnoj: „psi laju, karavane prolaze“.

Otkup dionica od MOL-a koštat će brdo novaca. Nije lako u ovim gospodarskim i inim uvjetima pronaći tolike pare. Ipak, to je moguće što znači da je svojevremena prodaja INA-e provedena ne vodeći računa o posljedicama, posebice ako se uporedi tadašnji i današnji vanjski i inozemni dug. Upravo otkup dionica INA-e imperativno zahtjeva da Vlada izradi kalkulaciju učinaka što je značila svojevremena prodaja INA-e. Ovo je potrebno tim više kako nam se takve i slične „genijalne poslovne kombinacije“ ne bi u budućnosti ponavljale. Velika je stvar naučiti ponešto iz svojih grešaka, a Lijepa naša, kao što znamo, imala je obilje grešaka i to onih – neshvatljivih.

Najava g. Plenkovića o otkupu udjela MOL-a ima i svoje veliko značenje glede vraćanja povjerenja u vlastite sposobnosti i može se odrediti kao izraz odlučnosti da se „uzmu uzde u vlastite ruke“. Svaka škola košta, međutim, cijena ne mora biti tako velika kao što to na prvi pogled izgleda ako najava g. Plenkovića o otkupu dionica postane točka infleksije jedne drugačije, buduće, Hrvatske. Ukoliko je najava g. Plenkovića promjena smjera kretanja Lijepe naše tada će opravdati povjerenje hrvatskih građana. Tada nećemo dugo čekati da Lijepa naša dobije nacionalnu komercijalnu banku koja će biti u funkciji razvoja Lijepe naše uz prihvatljiv profit. U tom smislu siguran sam da će hrvatski građani podržati napore Premijera u procesu povrata najvažnijih tvrtki i to ne samo kao „aplauz na otvorenoj sceni“, već kao investitori. Štednja koju hrvatski građani imaju u poslovnim bankama nije mali kapital koji traži „vođu“ u procesu vraćanja subjektiviteta jadnom i osiromašenom narodu.